

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Hedda Grevle Ottesen

How we like to sing along though the words are wrong

MFA

Avdeling Kunstakademiet 2019

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

<https://khioda.khio.no>
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

Graz, 2018

How we like to sing along though the words are wrong¹

Hedda Grevle Ottesen

MA essay

KHiO, Kunstakademiet i Oslo /

Oslo National Academy of the Arts, The Academy of Fine Art

18. Februar. 2019, Oslo

¹ Blur, *The universal. The Great escape.*

1

I episoden *Pornogjensyn*, av Louis Theroux 2011. Maleri av ukjent kunstner.

Forretning, etterforskning, arbeidsmodus.

Med tenkelig potensiale, ligger bruddstykker og bestanddeler av kompilerte innfall på gulvet. To overdimensjonerte menneskehender av leire er plassert på pulten. En keramisk pastisj av en bordklokke med gass-brent mørkeblå og oransje glasur, er limt fast i ett maleri med bindemiddelet *No more nails*². Maleriet er malt med olje og svulme-pasta på mdf-plate. En todimensjonal duo i svart leire, matcher en oppspent blindramme i min høyde. En kropp sover på magen, den andre på ryggen. En vampyr-maske i fløyelsaktig plast, er plassert over en bunke bivoks-ark. I hjørnet hviler tre isoporplater lakkert med neglelakk, inntil et linstoff spent opp på veggen med stiftemaskin.³ Fotokopier av Sonia Delaunays *Flamenco Dancer*, er printet ut i forskjellige farge-negativer og metninger i Photoshop⁴. De er festet med skole-tyggis mellom vinduene på den rue steinveggen.

² Skjør keramikk, balanserende på toppen av et lerret. Det var usikkert om limet var så sterkt som tuben sa. *Alle flater kan limes sammen, så fremt de er tørre*. Jeg har konkludert med at dette limet faktisk kan lime to helt forskjellige teksturer sammen, og jeg finner stadig nye flater jeg kan lime sammen.

³ Jeg visste ikke at neglelakk etset seg inn i isoporen. Dette var en positivt oppdagelse, og jeg brukte det som en mulighet for å lage relieffer i isoporen. Jeg visste ikke at røyken som kom opp av isoporen var giftige gasser, og ble svimmel og kvalm etter en time. Neste gang skal jeg åpne vinduet og bruke maske.

Valg må ses i kontekst av tid og rom (noe man forteller seg selv repetitivt de søvnløse netter, der alle dine mest skamfulle minner går i revy). Selv om ingenting er bestemt, må man på et tidspunkt velge å glemme dramaet som oppstod. En påført patina eller beising, blir etterfulgt av full ikonoklasme. Det skal ikke mer en små forskyvninger og endringer til for å skape en helt ny fortelling. Kroker, ujevne kanter, overlapping, symmetrier og repetisjoner, avgjørelses trinn for trinn, såfremt arbeidets gjennomføring blir håndgripelig.

KhiO

På Khios verksteder tørker, brennes og stivner materialene som jeg senere triller over gårdsrommet opp til studiet mitt. Jeg har flere lerreter framme samtidig, og maler på dem i

intervaller. Det kan ta et par måneder før et maleri er klart, selv om det ikke er puttet inn så mange fysiske arbeidstimer i selve lerretet. Raske innfall, legges lagvis, sammenvevd med nøye planlagte øyeblikk. Maleriet blir nytt, og så nytt igjen. I slutt punktet har tiden forandrer seg, mens maleriet er det samme. Det er bare jeg som farget håret mitt rødt i mellomtiden, og fått nye vintersko.

Mediet er ikke meldingen, men ett verktøy. Det har muligheter og begrensninger. En hammer kan ikke brukes som en sag, en sag ikke knipetang. Maleriets styrke er at mediet blir tatt for gitt, noe som også gir maleriet et frirom, med en egen instrumentell holdning til persepsjon. Slik teori-lærer på KhiO Stian Grøgaard beskriver vårens *malersalen: Ambisjonen er å ta det maleriske, i betydningen det ekspressivt synlige, tilbake fra generell kommunikasjon, fra omløpet av klisjeer, for å få øye på hvordan klisjeer blir til, eller blir oppløst i nye ikoniske bilder.*⁵

Andy Warhol sa at alle ting har sin skjønnhet eller er interessante på en eller annet måte. Jeg tror han mente det. Marlene Dumas sier det samme. Men i følge Dumas er problemet at det finnes for mange ting. Jeg henter teknisk og formal inspirasjon fra den første bølgen med Britisk popkunst, med Peter Blake, Derek Boshier og David Hockney som eksempler. Mest inspirert er jeg av Pauline Boty, som likt som i min egen praksis jobber ekspressivt figurativt, med insisterende løse narrativ. Hun stilte ut maleriene i sitt eget miljø; på diskotek og *happenings*. I disse lokalene skapte hun sin egne mytologier gjennom å male popkulturelle idoler, og mennesker i livet hennes.

⁵ https://khio.instructure.com/courses/3140/pages/malersalen?module_item_id=9900

Dis-katalogen fra 2016 lyder: *The future feels like the past: familiar, predictable, immutable—leaving the present with the uncertainties of the future. Is Donald Trump going to be president? Is wheat poisonous? Is Iraq a country? Is France a democracy? Do I like Shakira? Am I suffering from depression? Are we at war?*⁶

I 2016 dro jeg til Berlin for å se den Dis-kuraterte Berlin Biennalen. Dis var et kurator-kollektiv fra New York på 2010-tallet som fokuserte på internettbasert kunst og kultur. Bare tre år senere ser jeg annerledes tilbake på biennalen. Jeg var inspirert av det jeg oppfattet som et subversivt kommersielt selvrefererende reklamespråk. Med glatte *stockphotos*, camp humor, motekultur, med sin konstante referansegruppe nett-kunstnere, og nye typer fremtidsrettede teknologiske teknikker.

Alle subkulturer får sin egen type interne estetikk før det blir kommersielt. Pauline Botys knappe produksjon på grunn av hennes korte liv, oppfatter jeg som engasjerende i dag, mens en utstilling jeg så for to år siden som henvendte seg til fremtidens nåtid oppleves uengasjerende. Dette må bety noe for hvordan jeg oppfatter kunst i forhold til forventninger, om hvordan den kan bli, eller hvordan den har vært. Om man gir forslag for kunst i fremtiden, blir forslagene foreldet på et tidspunkt, jeg har brukt opp det jeg trengte på det da.

Jeg føler selv en liten krise over at studenter på skolen fortsatt jobber med «post-internett» estetikken, som har vært lik siden 2013. Denne krisen er mest personlig, siden jeg selv har vært forført av dette kulthetshysteriet på skjermen. Jeg går rundt på studioene og får en angst lik gryten i vasken på kjøkkenet, som har infisert seg selv. Siden en av mine kollegaer venter på at den svidde maten i bunnen skal mykne. Det er akkurat det vi ser igjen og igjen, reklameindustrien kommer inn og overtar en gratis ferdig avsluttet «estetisk mot-kulturpakke», og kunstnerne bruker det på en ironisk, men egentlig beundrende måte. Jeg tror dette er derfor mange anser pop-art i dag som å være uinteressant. På hvor mange forskjellige måter kan man referere til Andy Warhol, for å bevise for utrolig relevant han fortsatt er i dag.

2

Jeg slukker lyset på vei ut av studio. Så fort jeg passerer døren, snur jeg meg lynraskt rundt, og skrur på lyset igjen. Jeg håpet på å se maleriet i et annerledes lys, om bare i et sekund. Andre ganger tar jeg med lerreter hjem og maler med guache på soveromsgulvet. Jeg burde ikke være stresset over at jeg ikke lager nok kunst. Slike maleriet som jeg lager flere av i løpet av måneden teller ikke, og oppstår som et biprodukt av å vente på at pastaen koker, eller som klussing mens jeg prøver selge annonser over telefonen. Like ofte er det gjerne disse maleriene jeg ender opp med å like mest. Jeg har ikke funnet helt ut av det. Men slik det fremtoner seg, tar jeg med det mentale bildet av studio-maleriet i prosess ,med meg hjem. Og videre maler det vilkårlig på nytt.

⁶The Present in Drag, DIS.

André Breton introduserte *pure psychic automatism* i surrealismens manifest i 1924. Breton mente vi kan vise tankenes faktiske funksjon i sin reneste form. Der det underbevisste har forbigått bevisst eller rasjonell tanke og kunstnerens intensjon. Slik at vi kan se samtidigheten på både et sosialt og personlig plan. Følgelig tror jeg maleri er en god inngangsbillett for å håndtering av minner.

Jeg har i løpet av de to årene jeg har studert mastergrad blitt mer interessert i å finne essensen i det som opptar meg i større prosjekter.

På Venezia-biennalen i 2013 så jeg Ryan Trecartin og Lizzy Fitchs gesamtkunstwerk *Center Jenny*, som har hatt stor innvirkning på kunsten min. Det var som å bli innlemmet i en hemmelighet. Jeg visste ikke hva jeg gikk til og ble tatt på sengen av dialogen mellom karakterene, som var tilnærmet ubevisst og automatisert. Akkurat slik det høres ut i hodet mitt når jeg har den konstante indre dialogen. Det hele følte merkelig, men også tilfredstillende hjemmekjært, som om det var en form for nostalgi for noe jeg aldri opplevde, samtidig som at det også var et mareritt. Jeg har aldri greid å verbalisere den indre dialogen slik Fitch/Trecartin gjør i filmene sine, men prøver å gjøre det visuelt. Med overforbruket av informasjon, snakking som aldri tar slutt og de fikse ideenes tilfeldigheter i moderne kultur.

I fjor så jeg Fitch og Trecartins samarbeide på Astrup Fearnley. Skulpturene hadde alle forskjellige personligheter, som utforsket egne og våres forventninger. Likt som med filmene utvikler det historieløse narrativet seg vekselvis når man gikk rundt skulpturene. Fitch/Trecartin kunsten blir for meg som en politisk visualisering og refleksjon over popkulturell erfaring. Grep som kommer ekstra godt fram i kunsthistorien under nervøse krisetider, hvor man ikke vet hva som plutselig kan skje. Trecartin har ett ekstra lag med ironi, en ny vri på allerede innviede objekter. Til fornøyelse for seg selv og andre.

Astrologi og Tarot er gode instrumenter om du virkelig ønsker det. Jeg har flere venner som ser astrologi som en integrert del av livet sitt. Jeg liker generelt sett engasjement, og syntes omtanken og energien når venner leser meg, er fin. Så lenger det funker for deg. Vi prøver alle å finne mening, setter sirkler på kartet gjennom forvirringen. I det jeg mener er en ensom tid vi lever i. Jeg sitter likevel på sidelinjen, og ser på vennene mine med et apatisk skeptisk blikk, er de virkelig helt seriøse, har det egentlig noe å si. Jeg har problem med å se at noe er mer virkelig. Det er begrenset med måter vi kan kommunisere med hverandre på. Og historiene og inntrykkene vi presenterer for hverandre er komplekse, også utenfor vår egen forståelse. Vi snakker om helt andre ting, vi kommuniserer på en helt ny måte. Alt språk er lek. Tarot er språk, som åpner for nye soner av kommunikasjon, gjennom det indre språket, språket som ikke er oversatt av kultur, og slik bli magi.

Googlesøk på astrologi har gått opp 200% de siste årene. Bevisstheten om å leve på snerk i et stort svart intet, skaper behov for kosmisk balanse inne på soverommet, som allerede er innrøykt i en tynn stilk røkelse av komplekse følelser. Prosessen er i kontinuerlig revisjon. Når man smiler mellom tårene. Svetlana Boym sier i *The future of Nostalgia: Thus there is a co-dependency between*

the modern ideas of progress and newness and anti modern claims of recovery of national community and the stable past, which becomes particularly clear at the end of the twentieth century in light of its painful history.

3

Når jeg fotograferer et maleri, kan det gjenåpnes som kopi. Oljemalerier er malt med subtraktive farger, og ved å overføre dem til silketrykk kan man gjøre dem til additive farger. Samt gjennom fotoredigering, kan de applikerte lagene redigeres igjen og igjen. Samme gjelder for blindrammer som jeg har gått mer bort ifra, selve stoffet og påføring er mer viktig (så lenge jeg får strukket skikkelig). I det siste har jeg vært assistent for Jorunn Hancke Øgstad. Hun maler uten å grunne lerretet, med tekstilfarge og akryl, som gjør at fargen er i selve stoffet og ikke applikert oppå. Det har fått meg til å tenke på kritt-tavler. Jeg har malt ett lerret som er dekket to partier med svart akryl, for å oppnå en matt flate. Området skal bli en konnotasjon til en mengde tavler laget av Rudolf Steiner, vist på Venezia-biennalen i 2013. Jeg skal følgelig tegne over med kritt på akrylen. Steiners tegninger er diagrammer som ble brukt til undervisning. Der han forsøker forklare sammenhengen i universet og i alt ting. Man kan se at han har satt dem sammen mens han har undervist, og er derfor ikke nøye planlagte likt Jorunns malerier, som er kontrollert kaos. I motsetning til Steiners som formidler konseptet allerede ferdig formulert.

I dag, fikk jeg 200gram Polymorf bestilt fra eBay i posten Materialet var perfekt for prosjektet mitt, og snart kommer en 1kilo til i posten. Da jeg helte det kokende vannet over i plastbøtten der de små plast-kulene lå, begynte de med en gang og smelte sammen i oppsamlinger. Det så ut som jorden sett fra verdensrommet, der lysene fra storbyene er som små stjerner, med røtter utover i forstedene og de industrielle områdene som omkranser storbyer. Jeg filmet platen, mens jeg snurret bøtten rundt. Nå blir klippet med i en musikkvideo til sangen *Overlever 4 siste*, som jeg lager for en venn som er komiker. Jeg lager en ramme av den smelta platen senere. Jeg drar platen fra hverandre, ut i bokstaver som jeg setter sammen til *Haster ikke*. Ordene har jeg fra en graf Kristian Øverland Dahl skrev ned på en veiledningstime; Haster/Haster ikke/Uviktig/Viktig.

Människan skulle leve i nuet med sin egen förflutenhet som ett framåtpekande projekt. Et slikt prosess krevde en ny sorts menneske. Ordet «förändringsbarhet», frigjøre seg, lösgöra seg, vare rörlig, öppen, plastisk, anpassningsbar. Johannison, s 129

Siden jeg aldri har dødd før (så vidt jeg vet) oppleves det urealistisk å være fjernet fra kroppen min. Ikke vil jeg ha noen andres heller. Jeg låner kun vekk mitt sjelens bolig når jeg trår inn i ett fly, eller blir satt i narkose. Disse scenarioene, er abstrakte langstrakte øyeblikk som bringer meg videre dit jeg skal. Noen mennesker stjeler til og med andres organer, hus og i det hele tatt liv. Hvordan kan

jeg ikke tenke på dette? Jeg prøver ikke å føre forståelse frem til, eller ned til grunnleggende standpunkter, men heller gjennom subtile refleksjoner over kulturelle standardstørrelser, la det være fra forbrukerkultur i film, musikk eller arkitektur. I dag vet vi at det meste i den visuelle bildeverden er lureri, motstand-kulturen som mine foreldre var en del av, er også er en del av det lureriet. Der de tidligere politiske kunstnerne har resignert inn i sinn egen verdensforståelse, mens vi sitter nå og prøver å forstå hvordan de gikk fra å være aktivister til å bli journalister i Dagens næringsliv. Maggie Nelson skriver i *The Argonauts: Perhaps its the word radical that need rethinking. But why could we angle ourselves toward instead, or in addition? Openness? Is that good enough, strong enough?*⁷

4

«De fløyt i overflod, men det var ingen kaos i det, de var alle forbundet av en usynlig, dyp orden og min oppfatning fulgte etter.»⁸

Film er et konstant bakteppe og samtaleemne i hverdagen. Det blir da et naturlig kildemateriale. Jeg liker ikke spise middag uten å se på film, Tv-serie, eller dokumentar. Og har jeg ikke samtalepartner, må jeg se på skjermen, for jeg kan ikke bruke hendene til noe annet en å spise.

Den store fortellingen

I filmen *Face/Off* fra 1997 bytter den morderiske sosiopaten Castor Troy (Nicholas Cage) sitt bokstavelig talt fysiske ansikt med FBI Spesialagenten Sean Arche (John Travolta) og vise versa. I et forsøk på utgi seg for å være hverandre. Filmen fikk universell anerkjennelse og er like relevant i dag som da den kom ut. Plottet er enkelt. En er helt, som må beskytte oss mot sosiopaten, en klassisk schizoid forestilling i vår kollektive historie. Den andre er en nihilistisk sosiopat, som elsker destruksjon og overflod.

I moderne film-teori diskuteres det om *angsten for påvirkning*, spesielt i forbindelse til Hollywood Blockbusterne. Slike filmer kan man se på IMDBs topp 200 (jeg er uenig med mange av valgene) Ved første glimt kan disse filmene virke helt uoriginale, men følelsen som sitter igjen med er unik. Hvordan får filmskaperne til dette?

En filmproduksjon kan koste fra 200 millioner dollar og oppover. Tusenvis av mennesker er involvert i spetakkelet. Maleriet har også et løfte om verdi, slik gull refererer til edelstener som mennesker betaler dyre dommer for å smykke seg i. Eller som Tantalum og Coltan-metallene vi trenger i Iphoner. Intertekstualitet er slik oppgitt som Hollywoods nye emosjonelle valuta. Mange

⁷ Nelson, side 33

⁸ Olga Khartidi M.D. *Master of Lucid Dreams*, side 89

Hollywood-sequels, remakes og reboots bruker referanser til sin åpne historie som en hyppig, men tilfredsstillende erstatning for det faktiske dramaet. Dette er en strategi som kalles *weaponized intertextuality*. I utgangspunktet er det en tjeneste og et frieri til fansene av den originale filmen, og slik blir filmene selvrefererende, hvor tekster utgjør betydningen av en annen.

Filmer handler nesten utelukkende om mennesker, Aliens eller guder, det antropomorfe eller roboter som oppfører seg som mennesker. Intertekstualitet er integrert i vår kollektive sjargong. I historiefortellingens arv, ligger menneskets væren dypt forankret i hvordan språk opererer. All språk referer til og hvordan det ble brukt i fortiden. I dag er det annerledes.

I film i dag, har vi narrativet. Det trenger ikke re-introdueres. Intertekstualitet ser seg selv gjennom objekter, mennesker, eller situasjoner, eksplisitt ment for å trigge emosjonell respons. *Weaponized intertextuality* er slik problematisk da det blir en dramatisk erstatning for ekte handling. «Å drikke Enhjørning-blod vil holde deg i live, men bare med en halv sjel». ⁹

Jean Heiberg holdt hånden krokert og malte som om han hadde Parkinson, med raske labber over lerretet. Med bruk av en tjukk svinehårsbust, lik en tannbørste du burde ha kastet for lenge siden. Hvor mange forskjellige følelser finnes det? 25? Hundrevis? Tankene og følelsenes filosofi er i høy grad også sosial-filosofi. Maggies Nelson sier om det å ønske om at det man gjør ikke skal være intet (*nothingness*).

The inexpressible may be contained (inexpressibly!) on the expressed, but the older i get, the more fearful I become of this nothingness, this waxing lyrical about those I love the most.

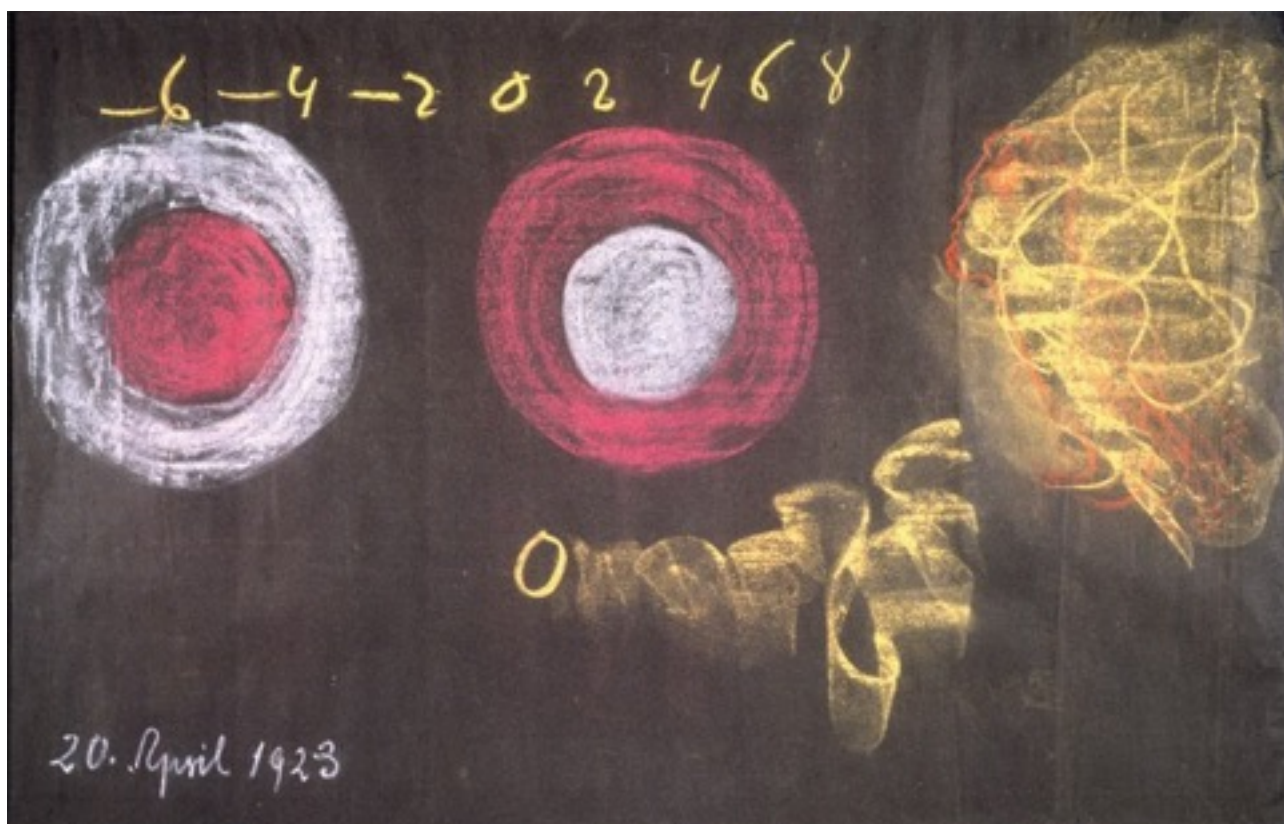
I 1931 designet Jean Heiberg Ericsson Bakelite telefon, modell *DBH1001*. Med sitt svarte, tidløse design ble denne telefonen en mal for fremtidige telefoner. I *Selvportrett ved staffeliet*, (1919) kulminerer stilen til Heiberg, med sine forsiktige fargekontrastrer, med referanser til Matisse, i en sammenvevd komposisjonell og koloristisk enhet. I dette maleriet ses hans interesse for konfliktløs volum og rom.¹⁰ *Selvportrett ved staffeliet* posisjonerer seg som en direkte allegori til maleriets historie, og hvordan han plasserer seg selv.

Renessansen så maleriet som et er et vindu ut mot verden, og så videre til modernistenes insistering på maleriets som en flate, og senere refleksjonen over maleriet posisjon i kunsthistorien. Kunstnere har siden modernismen sett på seg selv og sin plass som kontinuum i kunsthistorien, der dette maleriet snur seg innover. Kunsten som handler om å lage kunst, lik rapperen som rapper til andre rappere om at han er bedre til å rappe enn dem. I maleriet til Heiberg kjenner man sjøbrisen, den svale kveldssolen som flyter inn av vinduet, og jeg svever av gårde en liten stund i tid og rom. Sommerens flyktighet, barndommen som går over, den aldrende mannen som bruker all sin konsentrasjon for å makte å lage dette perfekte maleriet. I maleriet er denne samme analyserende motivoppfatning og søken etter personlige uttrykksformer som jeg forsøker utføre.

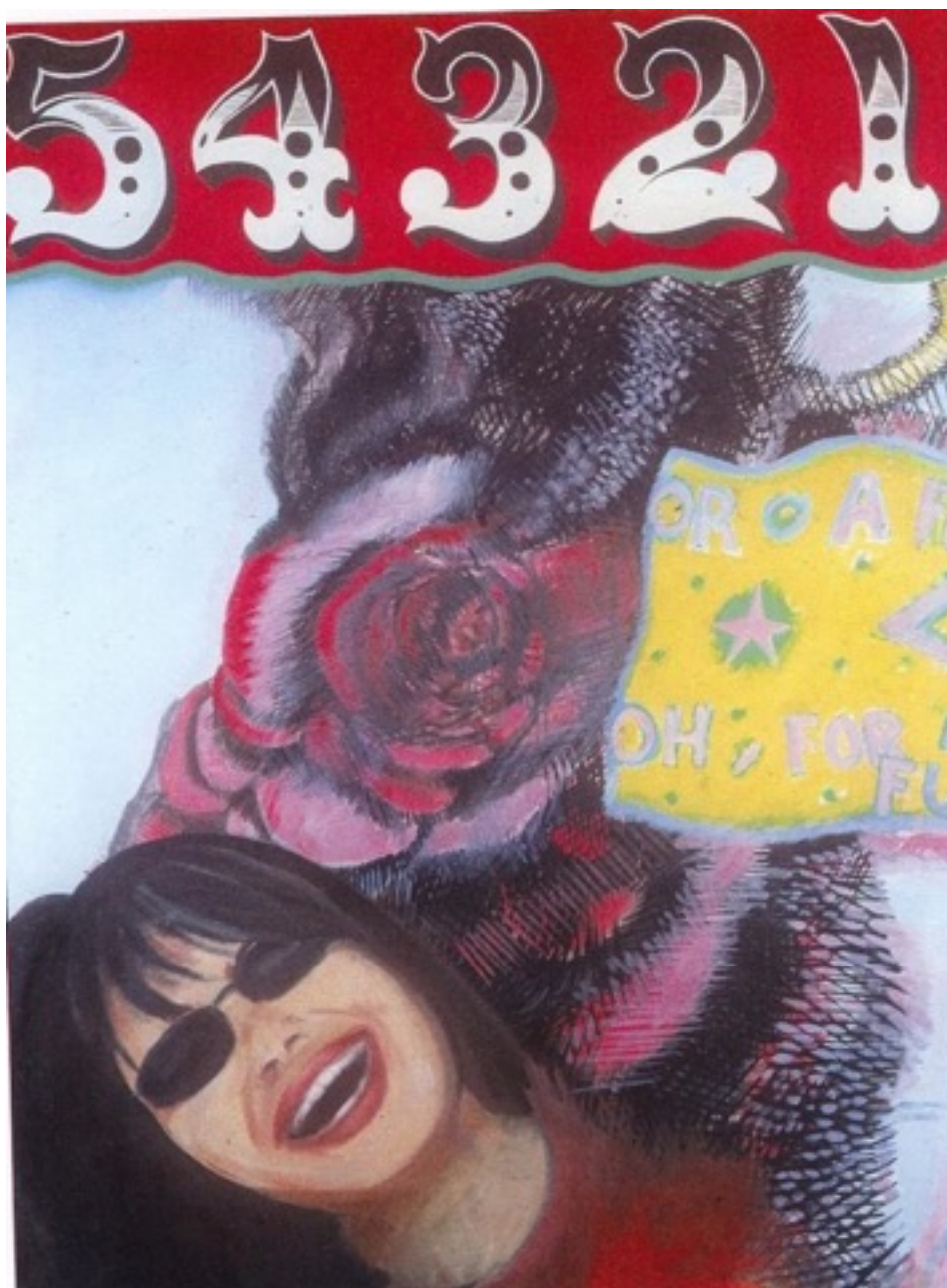
⁹ Harry Potter referanse. De hviler en forbannelse over de som er onde nok til å drikke enhjørningsblod. Du må i utgangspunktet være død for å være interessert i å utsette deg selv for dette. 3.40 positivt.

¹⁰ Bergen museer

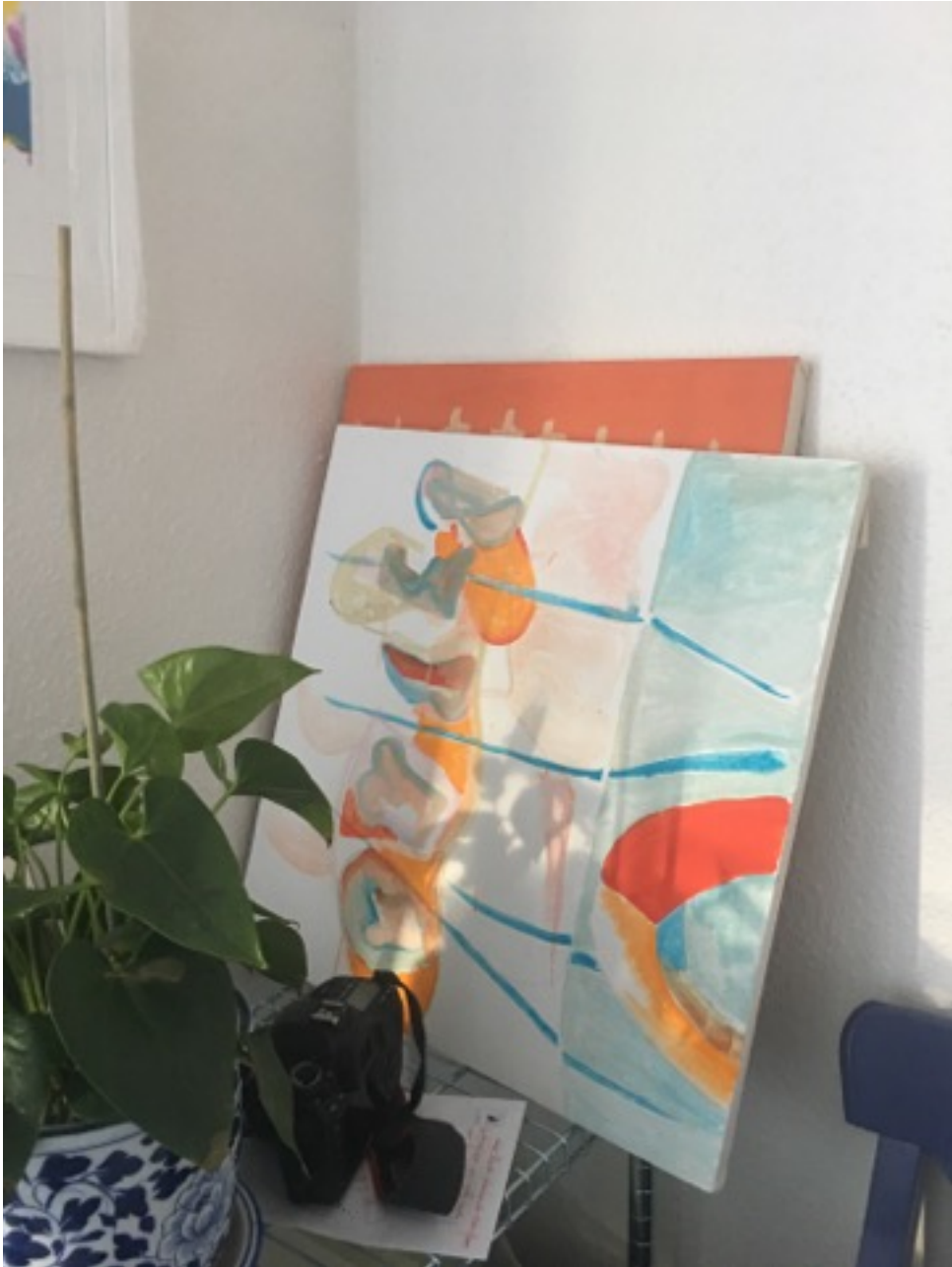
It is the present that is unknowable, unpredictable, and incomprehensible—forged by a persistent commitment to a set of fictions. There is nothing particularly realistic about the world today. A world in which investing in fiction is more profitable than betting on reality. It is this genre shift from sci-fi to fantasy that makes it inspiring, open, up for grabs, non-binary. The supergroup(s) of artists and collaborators that we have mobilized is not fatigued but energized by this uncertainty. In this climate anyone can begin to build an alternative present, reconfigure failed narratives, decipher meaning from continual flux. DIS

Litteraturliste

Sten Andersson
Känslornarnes Historia
Stocholm 1992 Symposion

Bergen Kunstmuseum Kunstverk
2008 kunstmuseene i Bergen

Svetlana Boym
The Future of Nostalgia
2001, New York
Basic Books

DIS
The Present in Drag
9 Berlin Biennale for Contemporary art
KW Institute for Contemporary art
2016

Linda Goodman
Sun signs
1968. Orion forlag. Oslo/Gjøvik

Karin Johannisson
Nostalgia. Bonnier Essä
2001 Sverige
Fälth & Hassler, Smedjebacken

Olga Kharditimi, M.D.
Master of Lucid Dreams
2001 Hampton roads publishing company, Inc
Charlottesville.

Maggie Nelson
The argonauts
Melville House, UK
2015 London

Arne Næss,
Moderne Filosofer,
almqvist og Wiksell. Stockholm 1965

Stein Erik Selfors
Reklamens fag og vesen
Cappellen akademiske forlag, Oslo 2000

Nettlenker:

Ryan Trecartin:

<https://www.guggenheim.org/artwork/22506>

<https://digitaltmuseum.no/011042441479/selvportrett-ved-staffeliet-maleri/media?slide=0>

Ryan Trecartin, gender is fluid.

https://www.youtube.com/watch?v=s_j1lpPFmlc

Pop Goes The Easel Ken Russell, dokumentar

<https://www.dailymotion.com/video/x5h1hvq>

Skole:

Stian Grøgaard kursbeskrivelse for malersalen for vårsemesteret 201

Bilder

Bilde 1.

Screen shot fra NRK

Bilde 2

Sonia Delaunay, *Flamenco dancer*. 1916

Bilde 3.

Rudolf Steiner, *Wandtafelzeichnungen zum Vortragswerk* (Lecture Blackboard Drawings), 192

Bilde 4.

Jean Heiberg, *Selvportrett ved staffeliet 1919*

Bilde 5

Pauline Boty *5, 4, 3, 2, 1*, 1962

Bilde 6

Studioet mitt 2019

Bilde 7

hjemmemaleri. 2019

Bilde 8 ¹¹ foto

¹¹Ett foto et besøk hos en venn som bor med andre kunstnere jeg kjenner i ett trehus på Gyldenpris. Jeg fikk låne to cdjs som jeg skulle bruke til deejaying under en fest jeg arrangerte på Christinegaard samme kveld. Han har vært hjemme hele dagen og slappet av på sofaen, beskyttet i en kokong fra regne, tørt og varmt. Jeg hadde dårlig tid og kunne ikke henge. Han hadde utsikt over snøkledd Ulriken. På bordet åpenbarte det seg en estetisk sammensetning som måtte dokumenteres, uavhengig av assosiative elementer. Jeg tok bildet i skjul, for jeg visste ikke om han hadde likt at jeg bemerket dette stillebenet. Etterpå løp jeg i regnet etter 10 Mulen for å rekke planlegge festen, før de kom.